

Resume:

*Peter var 22 år og havde succes og knald på tilværelsen. Men så kørte en lastbil over for rødt og direkte ind i siden på Peters bil. Tre uger senere vågnede han op af koma, uden sin førlighed og med en hjerneskade. **Verdensmester med vilje** er historien om Peters lange og seje kamp for at genvinde sine almindelige færdigheder og sin uafhængighed. En kamp, der mod alle odds har bragt ham længere, end nogen læge nogensinde havde forestillet sig, han ville komme.*

Peter Christensen fortalte sin historie til Bente Hoffmann, som har skrevet bogen.

Kapitel 9

Frustrationsfasen

Du vil ikke foretage dig noget som helst sammen med de andre, står der i min mors dagbog den 5. juli 1999. Hun var begyndt på arbejde igen den dag efter at have været der for mig hele tiden siden ulykken for ni og en halv måned siden. Jeg havde været på Kurhus i over en måned nu, og det var svært for mine forældre at være vidner til, at jeg stadig ikke var faldet til. Alt det med træningen fungerede fint, men der var jeg jo også kun mig selv – og så Inge eller nogle af de andre terapeuter. Men når det kom til at være social og have noget med de andre beboere at gøre, så var det svært at kalde mig en succeshistorie.

Du havde ikke spist aftensmad, fordi du ikke ville spise med de andre, og personalet ville ikke give dig maden ind, fortsætter dagbogen. Far fik talt dig til rette i telefonen, så du hentede noget mad alligevel. Det ligner dig jo også godt nok at holde dig for dig selv. Social bare for det sociale skyld, sådan har du aldrig været.

Nej, gu' var jeg ej social. Hvad var der i det for mig? Det gik mig på at være sammen med så mange syge mennesker, og jeg havde svært ved at se, at vi havde noget at give hinanden, selv om vi på mange punkter var i samme båd: Vi var født normale, men en eller anden ulykke eller lignende havde påført os en hjerneskade. Lige efter ulykken havde jeg været værre medtaget end de fleste af de andre, som nu var på Kurhus, men jeg var meget længere fremme nu end nogen af dem, måske fordi jeg var så veltrænet og fit for fight, da det gik galt. For manges vedkommende var det trafikulykker, der havde smadret deres liv, men der var blandt andet også en, som havde overlevet et flystyrt, og en som var blevet ramt af lynet under en fodboldkamp. Og så var der Lizzi. Hun var 35 og var blevet hjerneskadet to år tidligere, da hun fik hjertestop under en abort. Og hun var ualmindelig irriterende! Hun var afgjort den, der tirrede mig mest, og som jeg havde det værst med at være i stue med, fordi

hun altid råbte og skreg på den mest irriterende tosse-facon. Det var ikke til at holde ud at være i nærheden, når Lizzi rullede sig ud.

En dag var den helt gal med hende. Og hvad værre var, hun blev ved med at kredse rundt om mig og knevre løs med sin skingre, uforståelige stemme. Jeg burde have forladt opholdsstuen for længe siden.

"Hold så op!" hvæsedede jeg arrigt.

Det så ikke ud, som om beskeden fes ind hos Lizzi. Hun fortsatte bare. Jeg var på nippet til at eksplodere. Hun var bare for meget! Men så vendte hun pludselig sin kørestol og fræsedede ned i den anden ende af opholdsstuen.

Yes! nåede jeg lige at tænke, *fred*. Men så drejede hun stolen og kom tilbage igen. Med direkte kurs mod mig.

"Eter, Eter," råbte Lizzi, da hun var næsten ud for mig.

Jeg svarede ikke. *Ignorer hende, ignorer hende*, kværnede det i mit hoved.

Et øjeblik var der stille.

"Eter?" kom det så skingert og spørgende fra Lizzi. Og i samme nu rakte hun en hånd ud efter mig. Hvis hun havde kunnet se, hvordan det kogte indeni mig, så havde hun nok ladet være. Men det kunne hun jo ikke. Hendes hånd var lige ud for mig, da jeg irriteret langede ud efter hende. Med den højre hånd. Og det var nok meget godt, at det var den, for det kneb stadig nu og da med at styre motorikken i den. Så jeg ramte ved siden af. Møgirriterende for en gammel bokser! Jeg skulle lige til at lægge an til et nyt slag, da jeg mærkede et fast tag i kraven.

"Stop lige det der!"

Jeg skulle lige til at protestere. Men da jeg kiggede op, var det direkte i ansigtet på en af de mandlige terapeuter. Og han så ud, som om han mente, hvad han sagde. Jeg gryntede et halvhjertet *ok*, og det så ud til at tilfredsstille ham, for han slap sit tag og trillede i stedet af sted med Lizzi i kørestolen.

Det ærgrede mig, at jeg ikke havde givet hende skrigeballonen en lærestreg, men det var nok ret godt for mit videre ophold på Kurhus, at der ikke skete noget – min mor mente ligefrem, at jeg ville være blevet smidt ud, hvis jeg havde ramt. Der blev i hvert fald opstandelse nok over, at jeg havde slået ud efter Lizzi.[...]